

Stuttsøga
1. pláss í stuttsøgukappingini
á Glasi 2021

LAGNUNNAR SPEISEMI

høvundur:

EYÐBJØRG REYNSLÁG

LAGNUNNAR SPEISEMI

Skipið hefur ligið uttanfyri grønu oynna nakrar dagar. Dierdre stendur á síðuni við blonkum, hvítum bókstavum. Skipsmenninir hava fríðkað um skipið, gjørt klárt at fara longu leiðina um heimshøvini aftur, og hefur hvíta húð teirra tí fingið eitt sólbrent dæmi. Hóast teir ikki tosa upprunamálið á grønu oynni, so hava teir megnað at fingið nóg mikið av fruktum í øllum litum. Síðsti smábáturin liggur inni við strondina, har tann síðsti fœringurin verður gjørdur klárur at hiva umborð á hann.

Hon hefur eygleitt teir. Eygleitt hann. Hann við tí ljósa, bylgjuta hárinum, ið fellir um ennið niður til tey myrkabláu, djúpu eyguni. Hvørja ferð hann smílist, glógva tey sum stjørnur á himmalhválvinum. Í dag má hon gera tað. Tað er seinasti mæguleiki. So við og við færkar hon seg úr tí grøna, ið hefur fjalt hana so væl. Hon nærkast, inntil bert fáir metrar skilja tey. Skipsmenninir eru á veg inn eftir tí síðsta góðsinum, ið liggur í skugga undir pálmunum. Eisini hann. Áðrenn hon nær at broyta ætlan, byrjar hon at syngja. Tað eru bara tey bæði úti í bakandi sólini, so skjótt er, at hann hefur fest eyguni á loyndarfullu sangarinnuna. At byrja við tykist hann at ivast í, um hann skal fara niðan til hinar, men sangurin treingir ígjøgnum og mest sum dregur hann ímóti henni sum í duli. Spakuliga rættir hon honum sólbrendu hond sína við einum dárandi smíli. Smílikullurnar koma fram í kjálkum hansara, í tí hann tekur ímóti. Eitursgrønu eygu hennara draga hann til sín, nærri og nærri. Nú er hann komin so nær, at hon sær

allar tær smáu frøknurnar á andliti hansara. Hann letur eyguni aftur og byrjar at hella seg ímóti henni.

Í sama bili hálar hon hann niður við sær í dýpið, áðrenn hann gáar eftir mosagrønu sveivini í vatninum. Við øllum mátti dregur hon hann við sær longur og longur út og roynir sum frægast at halda høvdi hansara undir vatnskorpunum. Maðurin berjist fyri lívinum, men hon hevur fyrimunin. Tað gongur ikki leingi, áðrenn hon sjálf fer undir, so at eingin av hinum monnunum byrjar at skjóta við hasum forpestu vápnunum. Eisini má hon skunda sær, so hon nær at síggja sálina fara úr kroppinum. Tað er besti parturin av øllum, so synd hevði verið at hava strevast fyri einki.

Tey bláu eyguni hyggja so biðjandi upp á hana. Hon heldur seg ørminnast at hava sæð eini líknandi fyrr í sínum lívi. Áðrenn hon gjørdist ein av havsins skapningum. Ja, tá hon var ein vøkur genta, genta skiparans. Skiparin við bláu eygunum og freistandi smílinum; tað var tað, ið hevði fingið hana umborð. Hon helt tað vera kærleika, droymdi um eina framtíð við honum, har tey ráddu yvir øllum høvunum. Men so kom hasin forbrendi stormurin, og hon fekk alla skuldina, tí hon var einasta kvinna umborð. Hon hevði bønnað og biðið, men ikki eingang skiparin segði nøkrum ímóti. Hon varð tveitt fyri borð við samnanbundnum beinum at drukna og søkka niður á havsins botn. Seinni partur varð uppfyltur, men hon doyði ikki. Í staðin vuksu beinini saman, og hon fekk færleikan at anda undir vatni. Ikki gekk leingi, áðrenn hon fekk fatur á skiparanum. Hon gav honum ein spakuligan deyða. Hetta gav henni okkurt slag av rættvísiskenslu.

Hon smílist við tankan, men nú ið gomlu minnini eru blivin upplívgað, stingur eitt annað minni seg upp. Hon situr sum smágenta í føvninginum á mammu síni. Mamman fortelur søguna um

teir báðar hundarnar, tann hvíta og tann svarta, ið liva í øllum menniskjum. Tað var yndissøgan hjá mammuni. “Hvíti hundurin er tað góða, og tann svartí alt tað ónda. Tú velur sjálv, hvørjum tú fóðrar, Elidia.” Tað var langt síðani, hon hevði hugsað um teir báðar hundarnar og mammuna. Á, sum hon saknaði hana nógv. Hevði hon bara lurtað eftir henni, so hevði hon havt eitt eydnusamt lív og ikki verið dømd til hesa lagnuna.

Eyguni á manninum eru enn ræðsluslugin og plágað. Øll hesi minnini um mammuna hava givið henni samvitskubit. Nakað, hon ikki visti, hon kundi fáa longur. Hon kennir báðar hundarnar berjast í sær. Dysturin er javnur. Tað er hennara val; hon hevur fóðrið til hundarnar. Maðurin er steðgaður at stríðast nú, hann hevur givið upp. Hon tekur eina avgerð, so hon sleppir honum. Við tí styrkini, hann hevur eftir, byrjar hann at arbeiða seg upp móti vatnskorpuni nakrar metrar yvir teimum. Tað fer kanska ikki at eydnast hvørja ferð at lata hvíta hundin vinna, men hetta er so ein byrjan.

Hon hevur snarað sær á fyri at svimja niður aftur í myrkrið, tá hon hoyrir eitt gjums uppi yvir sær. Tað er frá skipinum, sær hon; ein steinur søkkur niður við nógvvari ferð. Um steinin er eitt tog bundið um, og í hinum endanum er eitt skapilsí. Eitt menniskja - ein ung kvinna - við samanbundnum beinum. Ikki gongur leingi, áðrenn kvinnan er úr eygsjón niðri í myrka dýpinum og ikki til at bjarga. Við eini øgiligari styrki bylgist tann gamla vreiðin upp aftur í Elidiu. Myrkhærði maðurin er komin heilt upp til vatnskorpuna nú og er á veg móti lítla róðrabátinum nærhendis honum. Tann hvíti hundurin skal sleppa at vinna einaferð... Men tað verður ikki í dag!